

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 231.

Elleve Session.

65de Møde.

Fredagen den 16de Marts, Kl. 7½ Aften.

(Forsat.)

Ordføreren (forts.): Den ærede Justitsminister har gjort gjældende, at det ikke lod sig gjøre saaledes ved Finantsloven at bestemme en enkelt Gage; thi en saadan Bestemmelse maatte beroe paa mange Undersøgelser og Overveielser og paa et Overblik over det Hele; men dette forhindrer jo ikke, at Forandringen vedtages i Finantsloven; thi den ærede Minister vil jo forelægge disse Overveielser og Undersøgelser for Rigsdagen, naar Finantsloven behandles, og jeg er fuldkommen overbevist om, at de Grunde, der da maatte foreligge, hvorfor han efter en Overveielse af samtlige Forhold er kommen til at tage en vis Bestemmelse med Hensyn til det enkelte Embede, der ville kunne finde Anerkjendelse som enhverisomhelst anden Bestemmelse af nogen Vigtighed, der er tagen igjennem Finantsloven. Der har ikke hidtil fra Regjeringens Side været nogen Grund til Klage i saa Henseende, og det kan derfor heller ikke drages i Tvivl, at disse Overveielser, naar de blive forelagte for Rigsdagen, ville blive anerkjendte for at være vel grundede, naar de fortjene det, og man ikke har opstillet andre Betragtninger end dem, som virkelig kunne staae deres Prøve. — Den ærede Kultusminister gjorde gjældende mod Udvalgets Forslag, foruden Hensynet til, at Folkethinget efter hans Formening vilde faae for megen

Overvægt ved Bestemmelsen, naar de 5 Aar vare omme, og Lønningssloven endnu ikke var udkommen, at han idetmindste endnu ikke havde haft Leilighed til nogie at overveie dette Spørgsmaal. Jeg maa sige, at det undrede mig noget at høre denne Udtalelse af den ærede Minister; thi det er et Spørgsmaal, der har ligget for til Forhandling i flere Aar, ja, jeg kan gjerne sige i mange Aar, og som den ærede Minister i alle sine tidligere Stillinger har havt særdeles Leilighed til at overveie og prøve; jeg kan ikke nægte, at det har forundret mig, at han maatte erklære, at han ikke havde overveiet dette Spørgsmaal saaledes, at det endnu var ham klart, om en saadan Reform fortjente at gjenføres eller ikke, thi jeg troede netop, at der ikke var mange Mænd her i Landet der mere havde overveiet og klaret dette Spørgsmaal end han. Selve Sagen er virkelig saaledes, at jeg ikke troer, at Nogen vil kunne benægte, at det er en Sag, som den hele Befolkning seer paa med stor Opmerksomhed, det er en Sag, som hele Landet rundt erkjendes for at være paatrængende, og det er en Sag, som ogsaa fra mange Geistliges Side virkelig ønskes bragt til Ende, og jeg kan derfor ikke Andet end vente, at Folkethinget vil vedtage Forslaget. Jeg haaber, at man vil vedtage det samlede Udvalgs Forslag under Nr. 6; skulde det blive forkastet, hvad jeg dog ikke antager, vil jeg naturligtviis stemme for Forslaget under Nr. 7. Dersom den ærede Minister havde noget nærmere sluttet sig til det sidstnævnte Forslag, vilde det have været en Grund for mig til at foretrække det, men da